

vremenu, kvazi večnosti, večnosti pre bilo kakve vremenitosti ili kako kaže: „Jer, istinita večnost ne leži iza ili-ili, već mu prethodi“.

Mogli bismo prigovoriti A-ovoj mudrosti time što bi smo rekli: zar suspenzija izbora zapravo nije i sama izbor? Zar izbor toga da se ne bira i sam nebi bio vezan dvostrukim kajanjem. Naravno da je tako, ali A pravi razliku između njegove temeljeće teze i bilo koje tačke odluke. Naime on kaže sledeće:

„Moramo razlikovati dijalektiku koja dolazi posle izbora od ovde nagoveštene večne. Kada, na primer, tu kažem da ne polazim od svog načela, onda to nije suprotnost prema polaženju od svog načela, već samo negativni izraz u odnosu na moje načelo, što ne može biti suprotost niti prema polaženju od načela niti prema nepolaženju od načela.“

Drugim rečima, osoba A ukazuje na to da tačka od koje se polazi znači početak čiji je smisao određen u pogledu na projektovani kraj. U pogledu na to, suspendovati svaku odluku bilo bi tačka polaženja, projekat. Međutim, pretpostavka koja stoji u temelju A-ovog mišljenja ne ukazuje niti na počinjanje niti na nepočinjanje. Ona ukazuje na tačku koja prethodi svakom polaženju i svakom nepolaženju, ona je sa one strane svakog biranja i nebiranja.

Stoga ne možemo prosto reći da A bira da ne bira. Osoba A se svakoko kreće shodno nekakvom načelu, temelju. On utvrđuje načelo kao ono od kojeg se u izvesnom smislu polazi, ali to načelo može biti formulisano samo na aporetički način. Naime, kako osoba A kaže:

„Naprotiv, slušaocima koji su u stanju da prate moju misao, premda ne vršim nikakv pokret, želim da razvijem večnu istinu zahvaljujući kojoj ova filozofija ostaje u samoj sebi i ne priznaje više ciljeve. Ukoliko bih, naime, pošao od svog načela, ne bih se više mogao zadržavati; ali ako se ne bih zadržao, kajao bih se